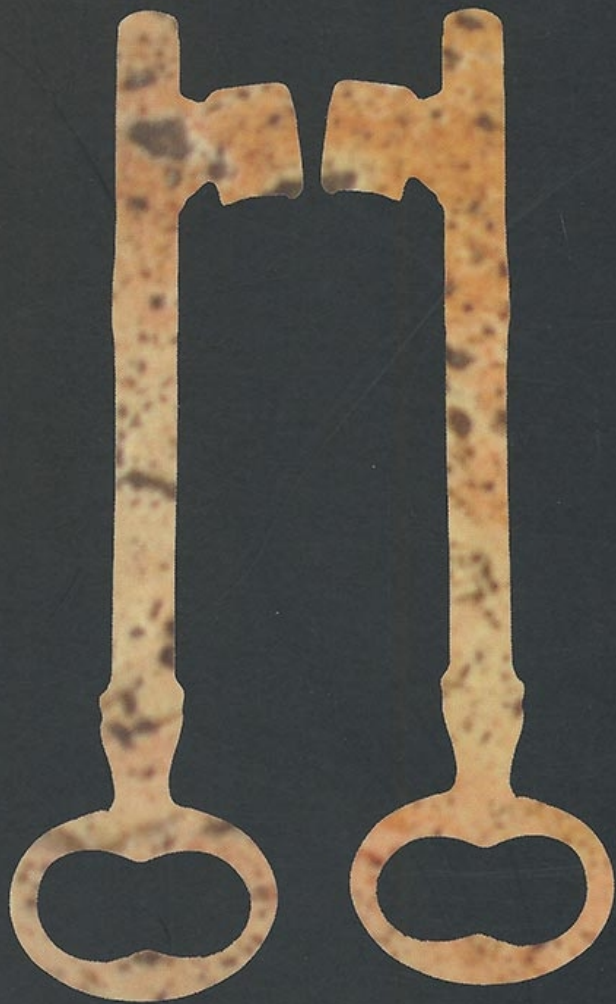

ALFREDO GAVÍN

ELS CASTELLS
DE LA
MEMÒRIA

AROLA EDITORS

POEMA I

Qui edifica la història
construeix ruïnes,
però aquell que de les ruïnes
vol fer història
replega pedres perdudes
pels camins ingràvids de la melanconia,
s'endinsa en l'heura daurada d'una tardor d'escarabats,
desplega mapes de suro,
pergamins de carcoma,
paraules de moixons,
gramàtiques verdejants en l'ordre del estels.

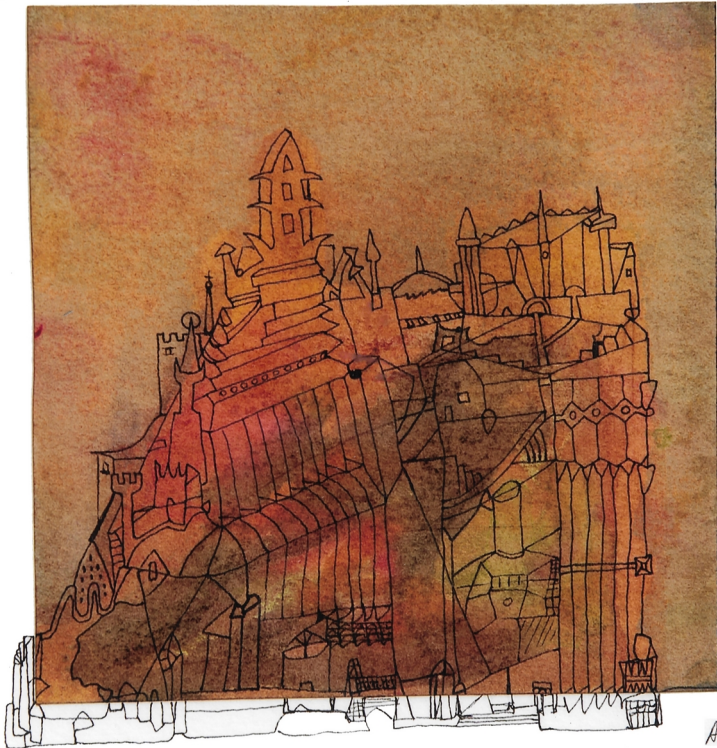
Vestigis que li prenen el cor
per a escriure en lletres de ficció
la bellesa d'una idea,
la mort d'una vida jove,
el naixement d'una vida vella.

POEMA II

Té el castell una oxidada
pàtina de sang,
el color ferruginós
d'una eina antiga,
la daurada tendresa del desús.

Quan s'estrenà
al segle XII
era lluent
com un ganivet assassí,
esmolat
com una falç venjativa.

POEMA III

Estridència:
Veü del segle.

Excitació:
Quàdriga deslligada.

Afrontament:
Sang que bull en el mirall.

Armes:
Les carrega el diable,
les dispara déu.

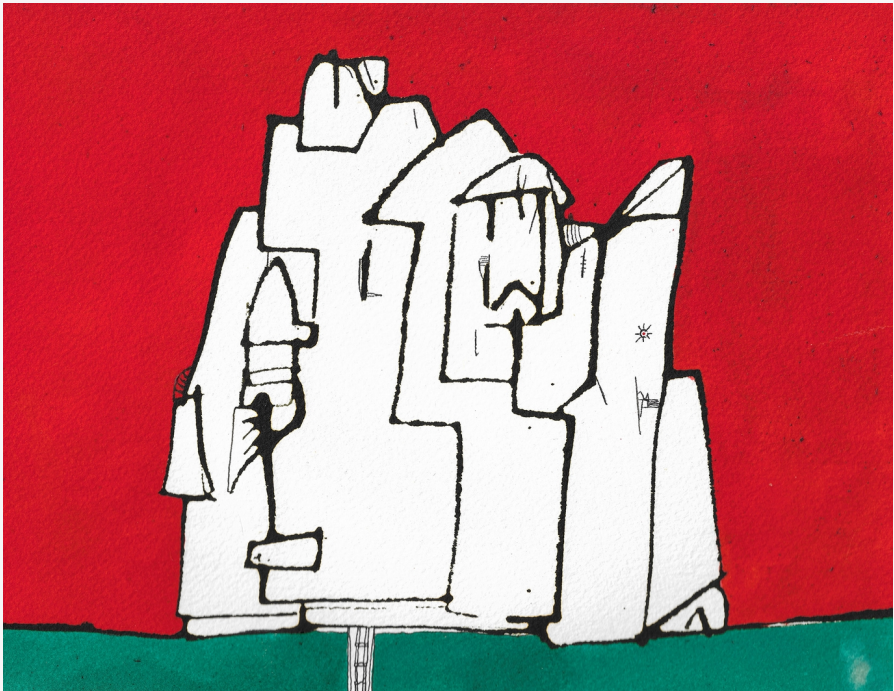
POEMA IV

Si tu mires el castell
és una fortalesa,
però si veus la fortalesa
amaga una debilitat,

-entre els llavis de les pedres
brotà l'heura-

Si tu mires el castell
és un bastió inexpugnable,
però si tu mires els murs
els veuràs enderrocats.

-entre les pedres tombades
aixeca el cap la ravenissa-

POEMA V

Contra el castell vencen les ones,
el castell interromp el mar.

Contra el castell venç el vent,
el castell amaga els signes sota la pols.

Contra el castell vencen les armes,
el castell obre roses grogues en el mur.

Contra el castell vencen els núvols,
el castell voldrà fugir pels camins ingràvids.

Contra el castell vencen les flames,
crema el castell com els liris roents de la memòria.

